

De roman *Rome* van Steven Saylor, beschrijft de oorsprong en de ontwikkeling van de stad Rome. Wat boeiend om te lezen hoe het allemaal begonnen is!

In de geschiedenis van het volk Israël is een heel centrale rol weggelegd voor het koningshuis van David. Koning David, die regeerde rond 1000 voor Christus, is verreweg de belangrijkste koning van Israël geweest. En de Here God Zélf heeft aan dat Koninklijk Huis van David Zijn beloften verbonden. De HERE heeft gezegd: 'Als de nakomelingen van David zich houden aan Mijn geboden, dan zullen ze voor altijd op de troon in Jeruzalem zitten.' Helaas deden ze dat niet. En zo kwam er een einde aan de koninklijke heerschappij van de familie van David. Maar God had nóg een belofte gegeven: 'Er zal ooit een Zoon van David zijn, een Nakomeling die zal heersen als de allerhoogste Koning, als Messias.' Het hele reddingsplan voor de wereld heeft God dus verbonden aan dat koningshuis van David. We hebben gelezen uit het boek 1 Samuël. 1 en 2 Samuël vormden vroeger één bijbelboek. En dat bijbelboek Samuël vertelt de geschiedenis van koning David. Het is dus een heel belangrijk boek! En hoe begint nou de geschiedenis van David? Die geschiedenis is veel belangrijker dan de geschiedenis van de stad

Rome! Die geschiedenis van David begint met Samuël. Want Samuël is degene die David gezalfd heeft tot koning, in opdracht van God. Samuël heeft de jonge David uit de schaduw van de geschiedenis naar voren geroepen, in het licht. Zoals een kunstenaar, een zangeres of een acteur, die vaak ontdekt is door iemand anders. Samuël is als het ware de geestelijke vader van David. Het leven van Samuël vormt dus als het ware de geestelijke basis onder het koningschap van David en daarmee onder het koningshuis van David. Het reddingsplan van God via dat koningshuis heeft in Samuël zijn roots, zijn wortels. Als je met die ogen dit boek openslaat, 1 Samuël, dan wordt het opeens ongelooflijk belangrijk wat daar staat! Je gaat als het ware met rode oortjes lezen. Want hier wordt duidelijk wat voor God belangrijk is, als Hij Zijn heilsplan ontvouwt. Hier wordt duidelijk wat de fundering is onder Zijn reddingswerk. En wat is dan de wortel die hier wordt beschreven? Het gaat over een vrouw, die Hanna heet. Hanna betekent: 'Genade'. Hanna, één van de twee vrouwen van Elkana. Ze wordt getreiterd door Peninna, de andere vrouw van Elkana. Waarom? Omdat ze geen kinderen heeft, en Peninna wel. In haar nood vlucht Hanna naar God, naar de tempel in Silo. Ze smeekt de God van de hemelse legermachten om een zoon. En ze zegt er iets bij. Het is een plechtige belofte: 'Als U mijn gebed verhoort en mij een zoon geeft, dan zal ik hem aan U toewijden, zijn leven lang.' Zo'n gelofte hóéfde ze niet te doen. Want wat ze zegt is wel een ongelooflijk offer. Je kind afstaan, al heel jong, je kind, waar je zó naar hebt uitgekeken...! Het is echt niet zo dat je God kunt ompraten. 'Als U nou dit voor mij doet, dan zal ik dát voor U doen.' Het is niet zo, dat als jij iets geeft, dat Hij dan meer van je houdt, of dat je Hem gunstiger stemt. Hanna's naam, 'genade' wil juist zeggen dat God ons altijd al gunstig gezind is, zelfs al hebben wij niets te bieden, al hebben we niets in te brengen als lege briefjes. Wat Hanna hier aan God geeft, dat is geen smeergeld, het zijn geen steekpenningen. 'Hier, Here God, misschien helpt het als ik wat doneer.' Nee, wat Hanna geeft, is een vrijwillig liefdesoffer. Ze heeft maar één groot verlangen, dat áls ze een zoon krijgt, dat die zoon dan inderdaad hélemaal voor God is, van top tot teen voor Hem alleen.

Dat betekent niet dat Hanna geen pijn lijdt, dat haar offer geen zéér doet. Ook al is het een liefdesoffer, het blijft een offer. En een offer doet per definitie pijn, anders is het geen offer. Misschien ken je dat verhaal over een jongetje dat naast zijn moeder in de kerk zat. Sinds twee jaar hebben we een Givt-app, maar toen

werd er nog gecollecteerd met collectezakken, en dat gebeurde voorafgaand aan de preek. In sommige kerken is dat nog steeds zo. De dominee kondigde aan dat de collecte ging plaatsvinden en hij noemde die collecte met een klassieke term de 'dienst der offeranden'. 'In de dienst der offeranden wordt uw gave gevraagd voor het onderhoud van de kerk'. Zoiets. Dat jongetje vroeg aan zijn moeder: 'Mam, wat is dat: offerande?' Wat is dat, een offer? Zijn moeder dacht even na en zei toen fluisterend: 'Jij krijgt van mij toch altijd drie pepermunten voor tijdens de preek? Als straks de collectezak komt, gooi dan die drie pepermunten er maar in.' Het jongetje keek zijn moeder aan met grote schrikogen, want dit was zijn manier om door die preek heen te komen: om de tien minuten een pepermuntje. Normaal gooide hij altijd een muntje in

die zak, dat muntje had hij gekregen van zijn moeder. Maar die drie pepermunten weggeven, dat deed pijn. En dat was precies wat zijn moeder hem wilde leren: je kunt van alles geven – tijd, geld, energie, gastvrijheid – maar het is pas een offer als het pijn doet. Je kunt héél veel geven van je overvloed. Maar als het je nog geen pijn doet, is het ook geen offer.

Wat denk je, hoe moet Hanna zich gevoeld hebben? Ze heeft gewacht totdat Samuël van de borst was. Bij ons is dat veel

eerder dan vroeger in het Midden-Oosten, daar kregen kinderen veel langer de borst, vaak tot ze een jaar of drie waren, maar soms zelfs nog langer. Wat zal Samuël geweest zijn? Drie, vier jaar... En dan neem je dat kind mee naar Silo, naar een plek waar priesters zijn die er een puinhoop van maken. De hogepriester Eli heeft twee zonen, Hofni en Pinehas, dat zijn boeven. Dat komt later nog uitgebreid aan bod. Maar je neemt dus je kind mee, je kind van drie of vier, je kind dat je van God hebt afgesmeekt, en je doet voorgoed afstand! In vers 22 zegt Hanna: 'Als de jongen van de borst af is, zal ik hem brengen, zodat hij voor het aangezicht van de HERE verschijnt en daar voor eeuwig blijft.' En in vers 28 zegt ze: 'Daarom heb ik hem ook voor al de dagen dat hij op aarde is, aan de HERE overgegeven; hij is van de HERE gebeden.' Ze wil haar zoon pas afgeven als hij inderdaad ook zónder haar kan, als hij van de borst is, want ze beseft: 'Dit afscheid is definitief.' Ja, ze zal hem nog wel zien, één keer per jaar als ze in Silo komt, maar vanaf het moment van haar offer is haar zoon echt van God, en niet meer van haar.

Stel je dat éven voor... daar staat je kind, in de deuropening van de tempel, naast die oude hogepriester Eli. Je kind, met dikke tranen: 'Mama, mama!' En jij loopt weg. Je zwaait, 'Dag jongen, dag lieve schat!' Je ziet dat Eli hem in zijn armen neemt, anders zou het jochie achter je aan rennen. Hartverscheurend klinkt zijn gehuil. En jij zet je stappen, op weg naar huis. Elke stap is één stap verder van je kind. Hanna offert haar kind op aan God. Het is het grootste geschenk dat ze aan haar hemelse Vader kan geven. En als mens zou je dan zómaar het gevoel kunnen krijgen: 'God zal wel blij met mij zijn. Want hoe je het ook wendt of keert: ik dóé dit toch maar voor Hem. Ik zou het niet hóéven doen, maar ik doe het wel, vrijwillig! Dat zal God toch wel mooi vinden.'

Zo'n gevoel kan je zomaar besluisen. Maar Hanna, en ook haar man Elkana, kijken daar heel anders tegenaan. Want wat staat er in vers 24? 'Daarna, toen hij van de borst af was, nam zij hem met zich mee, met drie jonge stieren, een efa meel en een kruik wijn.' Hanna en Elkana nemen náást het offer van hun zoon nog méér mee voor God. Ze brengen nóg een offer, van drie jonge stieren, een efa meel, dat is ongeveer 40 liter, en een kruik wijn. Ze zeggen als het ware tegen God: 'Here God, we zijn zó dankbaar dat we onze zoon aan U mógen geven, daarvoor kunnen we U alleen maar een groot geschenk geven!' Ze hebben niet het idee dat God wel blij met hún moet zijn, nee, zij zijn blij met Gód en intens dankbaar dat Hij hun gebed om een kind heeft verhoord. Ze

zijn intens dankbaar dat ze het offer van hun kind mógen brengen. Als Hanna haar zoon heeft achtergelaten bij Eli, dan zou je verwachten dat ze huilend een klaaglied gaat zingen: 'Here God, ik ben zo blij met mijn kind, maar ik vind het zo verschrikkelijk dat ik hem nu niet meer zie...' Maar is het een klaaglied, wat ze zingt? Nee, ze zingt een overwinningslied! Alsof ze tegen iedereen zegt: 'Zie je nou wel? Dit is onze God, een God die je hóórt als je bidt. Een God die recht doet aan iedereen die onrecht lijdt. Een God van trouw, die alle menselijke verhoudingen omkeert! Wie déntkt wat voor te stellen in deze wereld, die komt bij Hem achteraan in de rij. Maar wie er in de wereld uitligt, weggetrapt als oud vuil, die krijgt bij Hem een ereplaats!' Later, eeuwen later, zal Maria, de moeder van Jezus, een lied zingen dat lijkt op dit lied van Hanna. Daarom hebben we het net gezongen op de melodie van de Lofzang van Maria. Hanna voelt natuurlijk intens de pijn van het afscheid, de pijn van haar offer, en toch zingt ze een loflied. En hoe eindigt dat loflied? Vers 10: 'De HERE zal rechtspreken over de eindigen der aarde; Hij zal Zijn Koning kracht geven, en de hoorn van Zijn Gezalfde opheffen.' De hoorn, dat is een teken van macht. Hanna spreekt over een Koning die zal komen, terwijl het volk Israël in die tijd nog helemaal geen koning hééft, die komt er pas doordat déze Samuël later, als volwassene, iemand gaat zalven. Daarom móét het hier wel gaan over de Redder die God zal geven, de grote Verlosser. Het lied van Hanna loopt uit op een profetie over de Messias, de Koning die zal komen! Júíst omdat dit lied zó eindigt, wordt het heel duidelijk dat het in deze hoofdstukken gaat over het heilsplan van God. Het gaat niet zomaar over Hanna en Elkana en Eli, nee, het gaat over hoe God mensen inschakelt voor de opbouw van Zijn Koninkrijk. En hoe doet Hij dat? Hij doet dat via een vrouw die bereid is om haar enige kind aan Hem af te staan, aan Hem op te offeren. En nu gaan we nog een stap verder. Dat reddingsplan van God wordt in de Bijbel getekend in cirkels. De buitenste cirkel is de mensheid. Die mensheid heeft de hele schepping meegesleurd in zijn val. Maar voor die mensheid is er hoop! Als de eerste mensen, Adam en Eva, gezondigd hebben tegen God, dan vallen ze niet op slag dood neer. Dat had God wél gezegd: 'Op de dag dat jullie van die éne boom eten, zullen jullie sterven.' Maar het gebeurt niet. God is genadig, en ze krijgen zelfs kinderen. Twee zonen, Abel en Kaïn. En die twee zonen vertegenwoordigen twee wegen: de weg naar God toe, dat is Abel, en de weg van God af, dat is Kaïn. En wat is het verschil tussen die twee? Het verschil ligt in hun offer. Abel brengt een offer met zijn hele hart, een liefdesoffer. Dat offer doet God goed. Kaïn offert wel, maar met een liefdeloos hart. Dat offer kan God niet aanvaarden. En als Kaïn dat merkt, dat God zijn offer niet kan aanvaarden en dat van Abel wel, dan slaat hij Abel dood. Maar door Abel heen doet God Zijn reddingswerk. Want Adam en Eva krijgen weer een zoon. Ze noemen hem Seth, dat betekent: 'Plaatsvervanger', hij is de plaatsvervanger van Abel. En door Seth heen gaat de HERE verder met Zijn werk. Abel, de man van het liefdesoffer, wordt door God gebruikt als de basis waarop Hij Zijn Koninkrijk bouwt. Dat is de buitenste cirkel: de mensheid. Binnen die mensheid kiest God een volk: Israël. En wie is de stamvader van Israël? Abraham. En wat maakt Abraham nu zo bijzonder? Dat is zijn geloof. En hoe heeft Abraham zijn geloof laten zien? Hij heeft dat laten zien door een offer: door zijn bereidheid om de zoon van de belofte, Izak, te offeren. Gelukkig was het uiteindelijk niet nodig, hij hoefde Izak niet te doden. Maar door zijn bereidheid om Izak te offeren werd hij de vader van alle gelovigen. God bouwt zijn reddingsplan op in cirkels: de mensheid, de buitenste cirkel. Daarin bouwt God Zijn reddingswerk op de man van het liefdesoffer: Abel. Binnen die mensheid kiest God een volk, als een kleinere cirkel: Israël, met als stamvader Abraham, de man die bereid is Zijn zoon te offeren. En binnen Israël kiest God het koningshuis van David, met als geestelijke wortel Hanna, de vrouw die bereid is haar kind te offeren aan God. Dat hele plan van God is erop gericht om de hele wérelt te redden. Via de Zoon van David, Jezus, de Koning van Israël, de Koning der Joden, redt God de hele mensheid. Zie je de werkwijze van God? Hij werkt via mensen die bereid zijn om offers te brengen. Jaren geleden werkte ik voor de christelijke studentenorganisatie IFES-Nederland. Een pas afgestudeerde

young professional nam na veel gebed het besluit om naar Siberië te gaan. Daar waren mensen nodig om de jonge, beginnende christelijke studentenbeweging op te bouwen. Mensen om hem heen zeiden: 'Siberië? Weet je wel hoe koud het daar is? En hoe vies, al die stinksteden?' Maar hij ging, en hij kwam terug, een paar jaar later, als een rijk gezegend mens. Wat had hij daar, in Siberië, veel mogen zien van Gods werk! Hij was diep onder de indruk en hij kon niet stoppen met vertellen. Ik zal nooit vergeten wat hij toen zei. Hij zei dit: 'Je hebt twee soorten christenen. Je hebt mini-risico-christenen en je hebt maxi-risico-christenen. Ze zijn allebei christen. Ze geloven allebei vast dat de Here Jezus gestorven is voor hun zonden. Ze zijn allebei gered en zullen later bij God in de hemel wonen. Maar er is één groot verschil. Een mini-risico-christen kiest de veilige weg en is niet bereid om een offer te brengen, niet bereid om los te laten, om een stap te zetten in geloof. Dat kán, God verplicht je niet om dat te doen, maar je mist dan ook heel veel zegen. Je stelt je niet echt beschikbaar voor God, hoe kan Hij dan door je heen werken? Een maxi-risico-christen is bereid om offers te brengen. Offers doen altijd pijn. Maar wat je ook geeft aan God, tijd, geld, carrière, je krijgt er altijd zóveel zegen voor terug. Het is het offer zó ongelooflijk waard!' Die woorden van de Siberiëganger zijn in feite een echo van de woorden van Jezus, die we net gelezen hebben. De rijke jongeman is uiteindelijk niet bereid om een offer te brengen. Hij zit té vast aan zijn geld. En wat zegt Jezus dan tegen Zijn discipelen? Markus 10: 29 en 30: 'Voorwaar, Ik zeg u: er is niemand die huis of broers of zusters of vader of moeder of vrouw of kinderen of akkers verlaten heeft omwille van Mij en om het Evangelie, of hij ontvangt honderdvoudig, nu in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de wereld die komt, het eeuwige leven.' Ja, vervolging hoort erbij, zegt Jezus. Maar zelfs mét die vervolging is het zó oneindig groot, datgene wat je ervoor terugkrijgt als je offers brengt voor God. En zo komen we uit bij onszelf, bij jou en mij. Ben jij christen, volg jij Christus? En zo ja, wát voor christen ben jij? Een mini-risico-christen of een maxi-risico-christen? Durf je los te laten? Durf je pijn te lijden voor God? Durf je de moeilijke weg te gaan in de navolging van Jezus? Vorige week vertelde gospelzangeres Joany Muskiet in de Laurens Live-dienst dat zij is gaan zingen in gevangenissen. Waarom ging ze dat doen? Als je nou werkt aan een carrière als gospelzangeres, waarom ga je dan optreden in gevangenissen? Daar word je echt niet beroemd. En je houdt er geen stuiwer aan over. Het is bovendien allemaal heel omslachtig en ingewikkeld. Maar Jezus zegt wel in het Evangelie: 'Ik zat in de gevangenis en jij hebt Mij bezocht. Als je dat hebt gedaan voor één van Mijn minste broeders, heb je dat voor Mij gedaan.' Deze week was hier de dankdienst voor het leven van broeder Aad Potuyt. Hij is door God Thuis gebracht, 92 jaar oud. Levenslang heeft hij ál zijn vrije tijd besteed aan het werk in Gods Koninkrijk, als zondagsschoolmeester, als ouderling, tientallen jaren. Zijn vrouw zat zó vaak alleen thuis. Maar dit was hún gezamenlijke offer aan God: hij deed het werk, en zij maakte dat mogelijk door alle voorwaarden te scheppen en hem op te vangen. Iedereen is anders, en welk offer je brengt, is een zaak tussen God en jou. Maar wees ervan overtuigd: wat je ook geeft als offer aan God, je krijgt het honderdvoudig terug! En nu, tenslotte, de allerbelangrijkste vraag: waaróm bouwt God aan Zijn Koninkrijk via mensen die bereid zijn om offers te brengen? Waarom is dat blijkbaar zo belangrijk voor Hem? Weet je waarom Hij dat zo belangrijk vindt? Omdat je op die manier, door liefdesoffers te brengen, Zijn karakter weerspiegelt. Want God Zélf heeft een offer gebracht. Het allergrootste, allerheiligste, allerbelangrijkste offer in het hele universum: het offer van Zijn Zoon, Zijn enige Zoon, het liefste wat Hij had. 'Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' God is op zoek, altijd op zoek, naar mensen die in Zijn voetsporen willen gaan. Mensen die Zijn karakter weerspiegelen. Mensen die bereid zijn om offers te brengen. Mensen die bereid zijn om zichzelf te geven. Je kúnt leven als een mini-risico-christen. Maar wat ben je gezegend, honderdvoudig gezegend, als het aandurft, in de dienst van God, om méér te doen. Amen.